

KIS NEMZET

AZ ÖREG VADÁSZ ÉS KUTYÁJA. (Lásd a 196. lapon.)

LIV. köt. 13. szám.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1898 márczius 27-én.

JÉG HÁTÁN AZ ŐS-ERDŐBEN.

— Elbeszélés számos képpel. —

Az »Omas és Lalla« szerzőjétől.

(Folytatás.)

NAGYON jól tudta Bob, milyen veszedelmes fene-vaddal játszik. A medve nem éppen ritka vendég volt azon a tájon, bár télen csak elvétve lehetett látni, mert ilyenkor a medve valamely barlangban meghúzódva szunyókál. Néha azonban megesik, hogy egy-egy maczkó megéhezik és kimozdul, prédát keres. Benn az erdőben még bátor vadász is nagyon óvatosan száll vele szembe. Mert a medve, ha csak halálos sebet nem kapott, dühösen tör ellenségére s menekülni alig lehet előle, nagyon sebesen tud szaladni s fára is föl tud mászni.

Ámde Bob a sik jégen volt, korcsolyával a lábán. Már így a maczkó nem versenyezhetett.

— Maczkó bácsi, nem tölthetek veled sok időt, kiáltá a jó kedvű fiu. Tom még meg talál előzni a czélnál, ezt pedig te nem akarhatod.

E közben kissé lassabban mozgott s a medve meglehetősen közelre jutott; bizonyosan már bizakodott is, hogy végre meglesz a lakoma. Ekkor azonban Bob hirtelen elő rántotta a pisztolyát, rálőtt a fenevadra és villám gyorsan elsiklott a maczkó elöl.

Talált-e a golyó, azt Bob nem tudta; talán maga a medve sem; mert holmi kisebb sebülésre ez a hatalmas vad rá sem hederít. Azt azonban belátta a maczkó, hogy itt nem jut zsákmányhoz; nagyot dörmögve megfordult tehát és a part felé czammogott. A fiu ezt már csak messziről látta s most még fokozottabb iparkodással sietett a czél felé.

— Tom meghallhatta a lövést, gyanítani fogja, hogy én lőttem, és kitalálja, hol vagyok.

Akkor még jobban neki rugaszkodik s bizony még megelőz. Ohó! Azt nem engedem!

A két folyó össze-torkolásánál nagy darabon csak alacsony homok-zátony választotta el a két vizet, egyik folyóról tehát el lehetett látni a másikra. S oda érve, Bob és Tom majdnem egyszerre pillantották meg egymást, mikor teljesen egyenlő távolságban voltak a czéltől. És bár minden erejüket megfeszítették, egyik sem birta megelőzni a másikat, ugyan-abbán a pillanatban érkeztek czélhoz.

— Holt verseny! kiáltá Bob vigan.

— Igaz. Egyikünk sem győzött, egyikünk sem vesztett.

— De így aztán nincs eldöntve, ki a mester a jégen. Most már mit tegyünk?

— Folytassuk a versenyt az öreg Gordon bácsi házáig. Együtt indulhatunk s aki elhagyja a másikat, az a győztes.

— Nagyon jó lesz. Azaz... még sem lesz jó. Tudod, én sohasem megyek sehova úgy, hogy szüleim ne tudják. Most pedig már esteledik és megtörténhetnék, hogy valami ok miatt nem jutnánk haza éjszakára...

— Igazad van. Én is szeretem, ha szüleim tudják, hol vagyok. Hát máskorra hagyjuk. Én otthon azt mondtam, hogy alkalmasint nálatok maradok éjszakára. Nem győztem ugyan és így nincs jussom a jó ozsonnára...

— De azért megkapod, felelt Bob vigan. Most hát induljunk vissza mi hozzánk!

A téli est korán és gyorsan ereszkedett le, de a két fiu most nem nagyon sietett. Nem téveszthették el az utjokat a szürkületben sem, tehát jó izüen beszélgetve korcsolyáztak a Bob szülei háza felé.

— Igaz! szólt Tom. Az imént mint ha lövést hallottam volna. Te lőttél?

— Én.

botlott az u

— És p

Hahaha!

— Ej, del

kis ideig in

ságos volt,

és nem tud

— No,

korcsolya a

utközben m

mégis csak

ha nem tölt

rább érkeze

Ez nagy

kozat volt,

radni a ga

kapott rajt

utólag győ

őszinte vigs

— Ó p

kifogással é

a medvéve

még ezt is

csak annál

Meg kell

seny eldönt

— Hát

don bácsihe

Ez a G

gettek, nag

ber volt a

Öreg-Erik

A Fehér

sából alaku

folyó, mely

ugyan fagy

nak. Nyár

egy gőzhaj

alaku: em

-- Én. Képzeld, egy hatalmas medve botlott az utamba.

— És pisztollyal akartad agyon löni? Hahaha!

— Ej, dehogy! Csak rápuffantottam. Egy kis ideig ingerkedtem vele s nagyon mulatságos volt, amint boszusan ide-oda forgott és nem tudott közelembé férni.

— No, az természetes, mert nem volt korcsolya a talpán. De hát, Bob, ha te utközben még medvével is mulattál, akkor mégis csak te győztél a versenyben. Mert ha nem töltöd a maczkóval az időt, hamarabb érkezel célhoz.

Ez nagyon becsületes, lovagias nyilatkozat volt, de Bob sem akart hátrább maradni a gavallérságban. Éppenséggel nem kapott rajta, hogy a medve révén most utólag győztesnek tekintse magát, inkább őszinte vigsággal felelé:

— Ó persze! Versenynél nem szabad kifogással élni. Aztán nem is töltöttem én a medvével többet egy-két percznél, de még ezt is helyre pótoltam, mert azután csak annál erősebben neki rugaszkodtam. Meg kell maradnunk annál, hogy a verseny eldöntetlen maradt.

— Hát jól van. Majd eldől, mikor Gordon bácsihoz korcsolyázunk.

Ez a Gordon bácsi, akit a fiuk emlegettek, nagyon népszerű és nevezetes ember volt azon a tájékon. Ott lakott az Öreg-Erik partján, jó másfél órányira lefelé.

A Fehér-Erik és Vörös-Erik összefolyásából alakul az Öreg-Erik. Ez már jókora folyó, mely most szintén keményre be volt ugyan fagyva, de amelyen hajók is járhatnak. Nyáronként meg is jelent néha egy-egy gőzhajó, némelyik ugyancsak csodálatos alakú: emeletes ház-magasságu hajó. (Lásd

a képet a 197. lapon.) melynek nem oldalt vannak a kerekei, hanem hátul olyan féle a kereke, mint nálunk a vízi-malomé. Az utasok pedig a magasból kényelmesen gyönyörködhetnek a folyó partjain elterülő vad-regényes tájban.

Az öreg Gordon bácsi háza közel volt a folyó partjához. A ház körül nem zöldelt szántó-föld, de még csak egy tenyérnyi kertecske sem, mert Gordon bácsi nem foglalkozott földműveléssel, hanem egész életét vadászattal töltötte.

Fiatalabb éveiben nehéz mesterségkép üzte a vadászatot. Egymaga, vagy pedig néhány társsal szövetkezve járta be a rengeteg vadont; néha esztendőig sem került vissza az emberlakta tájakra. De mikor vissza került, mindig sok drága prémet hozott, melyet jó pénzen adott el. Jókora vagyonkát gyűjtött ily módon, de azért nem volt maradása a városban. Mindig újra neki indult a vadonnak, ahol százféle szenvedéssel, veszedelemmel küzdnie; csak akkor érezte magát boldognak, ha kedvére bolyonghatott az ős-erdőkben.

Lassan, lassan mégis érezni kezdte, hogy öregszik. De még ekkor sem tudta rászánni magát, hogy városban, szűk falak közt éljen. Csak abban alkudott meg magával, hogy nem fog többé pénzkereset végett vadászni.

— Most már nyugalomba helyezem magamat. Keresek olyan tájékat, ahol egészen kedvem szerint élhetek.

Ilyennek találta az Öreg-Erik folyó mentén elterülő tájat. Volt itt rengeteg erdő bőséges vaddal, tehát vadászhatott, ha kedve tartotta; de talált nem nagy távolságokban telepítvényeket is, ahova betérhetett egy kis barátságos beszélgetésre. Nagyon szívesen látták mindenütt, mert

sok érdekes dolgot tudott mesélni évtizedekig folytatott vadász-életéből; kivált a fiatalok, így Bob és Tom is, órákig elhallgatták volna s nem csak szórakoztak, hanem okultak is a sokat tapasztalt öreg szavain.

Gyakran meg is látogatták magányos házacskájában, mely a folyótól alig ötven lépésnyire az erdő szélén állt. Erős fatörzsekből össze rótt egyszerű épület volt ez, az ajtó mellett jobbra-balra egy-egy olyan keskeny ablakkal, hogy ember nem igen fért volna be rajta. De épp ezért volt is olyan szűkre szabva, bár nem az emberek, hanem a fenevadak miatt. Látogató mindig benyithatott oda, még ha a gazda nem volt is otthon: az ajtó soha sem volt becsukva. Pedig benn sok értékes holmit lehetett látni: a falon felfüggesztve öt vagy hat gyönyörű puskát, több pisztolyt, vadász-kést, hálót, horgot, indiánus íjját és nyilakat, ritka és drága prémekeket. A szoba tulajdonképpen emeletes volt: vagy másfél ölnyi magasságban erkélyszerű deszkázat nyult ki a falból s oda csak létrán lehetett följutni. Ott fenn volt az öreg vadász háló helye és ott tartotta élelmi szereit is.

Itt éledgelt az öreg vadász, de nem egyedül. Volt egy elválhatatlan hű társa és barátja: Nero, egy félelmetes nagyságu és erejű eb. (Lásd a képet a czimlapon.) Embernek azonban nem volt oka, hogy Nerótól féljen; mint a bárány, olyan szelíden simult mindenkihez.

— Hogy ne? magyarázta Gordon bácsi. Tudja ő, hogy erejét csak a ragadozó vad-dal szemben szabad kimutatnia.

Arról általában meg volt az öreg győződve, hogy Nerónak van annyi esze, mint akár melyik embernek. Az bizonyos, hogy rendkívül okos állat volt és a gazdája

szavait majd mindig megértette, még ha nem hozzá voltak is intézve. Tom és Bob a nyáron egyszer nem igen akarták ezt elhinni, hát Gordon bácsi meggyőzte őket.

Csónakáztak a folyón s mikor megelégték, vissza tértek a házba. Nero a nyitott ajtónál feküdt és az oda tűző napon süt-kérezett. Ekkor Gordon bácsi, oda sem tekintve az eb felé, közönséges társalgás hangján így szólt a fiukhoz:

— Elvesztettem a vadász-késemet. Bizonyosan mikor a csónakot kihuztuk a partra. Ott lesz a földön a csónak mellett. Szeretném, ha Nero megkeresné és elhozná.

Alig mondta ezt, már Nero, kissé kelletlenül ugyan, de fölkel és megindult az ajtón kifelé. Nem sietett; mint ha csöppet sem tartaná sürgetősnek a dolgot; de egyenesen a csónak felé sétált és ott szaglálózni kezdett. Nem igen lehetett kedvére, amit tapasztalt, mert egy pillanatig habozva állt és morgott; aztán hirtelen neki fogott, hogy egyik helyen kikaparja a csónak alól a homokot.

— Mit csinál? kérde Bob.

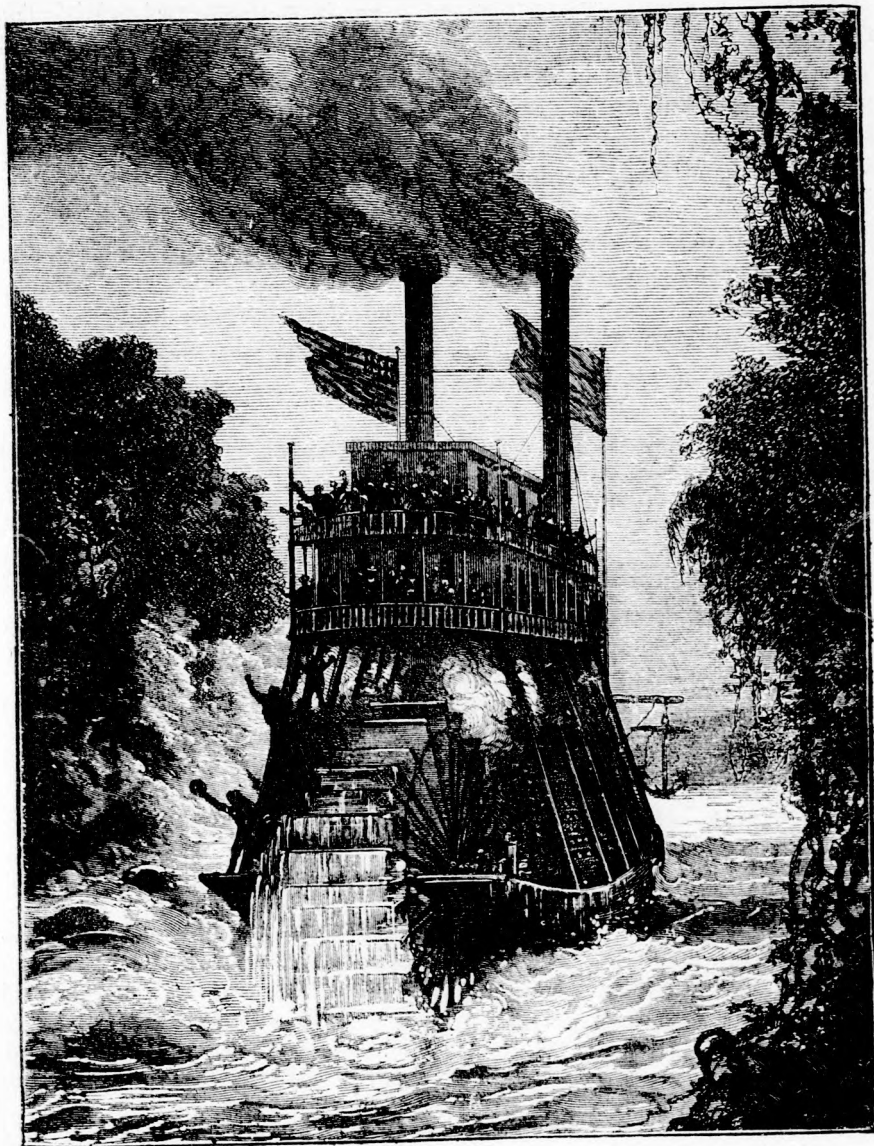
— Mindjárt meglátod, felelt az öreg mosolyogva.

És valóban; pár pillanat mulva Nero abba hagyta a kaparást, a kivájt gödörbe dugta a fejét és előhuzta a vadász-kést, mely ugy oda volt szorulva a csónak alá, hogy éppen csak olyan módon lehetett hozzája férni, amint azt Nero cselekedte. A kést aztán a nyelénél szájába fogva, lassan vissza ballagott a házba s itt gazdájának az ölébe tette a kést.

— Jól van, kedves barátom, köszönöm, szólt az öreg, megsimogatva a kutyát.

Ez kissé megcsovált a farkát, mint ha örülne a dicséretnek. Azt is barátságosan

(Folytatása a 198. lapon.)

... HÁZ-MAGASSÁGU HAJÓ. (Lásd a 195. lapon.)

(Folytatás a 196. laphoz.)

eltúrte, hogy a bámuló Bod és Tom meg-simogassák. Aztán szépen vissza feküdt helyére a napra.

Nem csoda tehát, hogy az öreg Gordon bácsi mellett még a kutyája is nagy népszerűségnek örvendett s Bob és Tom az újabb verseny célpontjául a Gordon bácsi házát tüzték ki.

Már sötét este volt, mikor a két fiu az eldöntetlen verseny után megérkezett a Bob szülei házába.

— Barley bácsi, szólt Tom vidáman, nem győztem ugyan, mégis kérek egy kis harapni valót és éjjeli szállást is, mert otthon azt mondtam, hogy itt fogom megülni a győzelmi lakomát és csak holnap reggel térek haza.

— Szívesen látlak fiam.

Nem ritkán történt, hogy a két jó pajtás egymásnál töltötte az éjszakát, kivált tél idején. És nem pusztá játékkal töltötték a hosszú estéket: mindegyikök szorgalmasan tanult is otthon, végzett írásbeli dolgozatokat; mikor pedig együtt voltak, szigoruan kikérdezték egymást, kölcsönösen meg-bírálták a dolgozataikat. Mert ott az ős-erdőben éppen nem »vadon« növekedtek fel, szüleik rászoritották a tanulásra, de maguk is szívesen és örömmel tanultak.

Epp ezért, hogy mikor a vacsoránál ismét szóba hozták tervöket, hogy új verseny-korcsolyázást rendeznek a Gordon bácsi házáig, Barley gazda jó-akarólag így szólt:

— Szép, szép, fiaim; de úgy látom, az új korcsolyátok nagyon is belevisz a versenymulatságba. Nincs kifogásom, hogy a kedveteket töltsétek, de a tanulás ne maradjon ám hátra!

— Ó dehogy, kedves apám! szólt Bob. Azt magunk sem akarjuk.

— A világért sem! erősíté Tom. És... tudod mit, Bob? Most gyönyörű holdvilágos esték járnak, kirándulhatnánk egyszer este Gordon bácsihoz.

— Az pompás volna... ha édes apám megengedné.

— Nem bánom, szól Barley gazda. Csak nagyon későre ne maradjatok ott.

— Ó, akár ott is hálhatunk, mondá Tom vígan. Gordon bácsi nagyon szívesen lát. Tudom, süit majd számunkra vadász-pecsenyét. Azt senki sem érti olyan jól, mint ő.

— Nagyon jó lesz, szólt Bob. Hát csak beszélj majd az atyáddal, Tom; aztán meghatározzuk a napot.

— Ó, atyám bizonyosan bele egyezik. Már előre örülök a kirándulásnak, mert már rég nem láttam Gordon bácsit és a tudós vitéz Nerót.

No, találkozott velök hamarább és kevésbé kellemes módon, mint ahogy ez este gondolta.

(Folytatása következik.)

NAGY MÓD BAJA.

(Képpel a 205. lapon.)

GEN bizony, nagy módba jutott Gyuricza, nem cserélne egy kis-királyal, de talán még a kis-bíróval sem. Csak az a baj, hogy a nagy rang és mód is bajjal jár. Ime, most is majd megpukkad Gyuricza a nagy mérgében, mivel hogy nem tehet semmit az ellen a vásott Misike ellen, aki csufolja és a nyelvét öltögeti rá. Most esztendeje persze máskép volt. Akkor még együtt játszottak mint egyformán szurtos gyerkőczök az utca porában és Gyuriczát akár hányszor biz' még meztláb is lehetett látni. De aztán hir-

telen ugyan nagyra vit lett a kas riát kapot hozzá böse héz sem apróbb sz létére han

Megbán már szóba

— Nem pott gyer ezen tul r

Elszom nem bánu

Haragu gos kópéj ját, hogya Gyuriczán

Csomag ricza az u Misike m

— Hov gyúrunk ebben a l

Gyuric pajtásra, nem szab

— Hal nosz Mis hegyesre kürtöt v Jaj de m

Gyuric magokat, agya-bug lessége a sen lépeg úgy tett, mit sem bocsátkoz gyerekek

A gon vette Gy langtatot Misike. egészen kadt mé

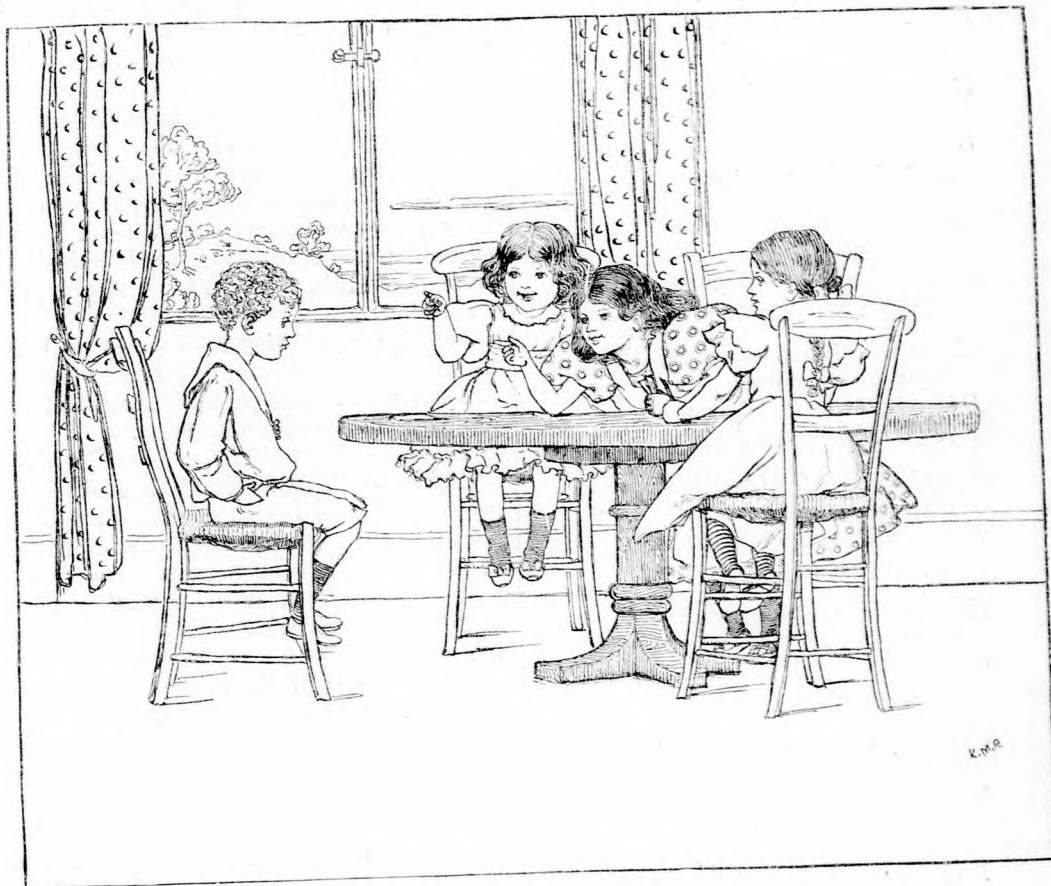

KI AZ ISKOLÁBÓL! (Lásd a 206. lapon.)

»H
Gy
»V
Ug
G
»E

TALÁLÓS MESEK.

»HÁT Gyurika, mondunk neked
Találós mesét!«
Gyurka figyel s előszedi
Legjobbik esztét.

»Van egy nagy kut, vödre kettő.
Mig egy lemerül,
Ugyan-akkor az ő párja
Felszínre kerül.«

Gyurka hallgat, gondolkodik . . .
Im, eszébe jut:
»Hopp, tudom már! Mi volna más
Mint a kerti kut?«

Kaczagnak a kis leányok:
»Gyurka, ne beszélj!
Az a kut a két vödörrel
A nap meg az éj!«

»Mondjatok mást, kitalálok . . .
Nehéz volt nagyon.
De magamat már most, lányok,
Meg nem fogatom!«

»No jó. Van egy ragyogó hid
Az égnek terén;
Két lába a föld-kereknek
Nyugszik peremén.«

Gyurka hallgat, gondolkodik . . .

»Várjatok kicsit! . . .

Hopp, tudom már! Mi volna más
Mint a piski hid?»

Kacznak a kis leányok:

»Nem, nem, nem igaz!

Gyurka nem találta el . . . a

Szivárcány biz' az!»

»Mondjatok mást, kitalálok . . .

Nehéz volt nagyon.

Kelepczébe csalni magam

Többé nem hagyom!»

»Legyen! Mi az, ami reggel

Négy lábon mozog,

Délbe kettőn este három . . .

Nos? Könnyű dolog!»

Gyurka hallgat. »Gondolatban

Ha végig futom . . .

Hm! Igazán, csupán ezt az

Egyet nem tudom!»

Kacznak a kis leányok:

O, te figura!

Gyermek-, felnőtt- s agg-korában

Az ember, Gyura!»

»No még egyet . . .« »Elég volt már

A találgatás —

Holnapra is hadd maradjon,

Nincsen folytatás!»

AZ ELEVEN BÁBOK.

— Bohózat egy felvonásban. —

Személyek:

A szultán, Bülbül sziget ura.

Bubuli, nagy-vezir.

Küprili, a testőrök bimbásija, szerecsen.

Kósza Menyus, vándor komédiás.

Tinka, } gyermekei.

Palkó, }

Színhely: terem a szultán palotájában. Jobbra ablakok, balra és a háttérben ajtók. A háttér egyik sarka elfüggönyözve.

Első jelenet.

Bubuli, majd Küprili.

Bubuli (elgondolkozva jár föl s alá.) Nehéz állapot, nagyon nehéz állapot! Mikor felső-

ges uram szólni méltóztatik hozzám, néha olyan furcsát érzek (a nyakát tapogatja és a fejét csóválgatja), mintha nem egészen biztosan ülne a fejem a nyakamon. Üsse kő ezt az egész nagyuraságot, mikor olyan csiklandós história! Néha bizony vissza kíváncszom régi mesterségemhez. Sok bőjtös napom volt ugyan, de hát, szó ami szó, jobb szeretem én még a bőjtös napot is annál, hogy egyszerre amott a tulvilágon a Mohamed paradicsomában vendégeskedjem. Semmi gusztusom sincs rá. — No Küprili, mi ujság?

Küprili (gunyos vigyorgással lép be.) Mi ujság dicső nagyvezér? Jó is, rossz is. A szultán ő felsége jól méltóztatott aludni és jó kedvű kegyeskedik lenni.

Bubuli. — Igazán? Ez valóban jó ujság.

Küprili. — Ugy-é? Hehehe! És ő felsége azt kegyeskedik izenni, legyen gondod rá, hogy egész estig megmaradhasson jó kedvében, nem úgy mint tegnap, amikor unatkozni méltóztatott, mert rosszul gondoskodtál a szórakozásáról. Éppenséggel nem volt meglelégedve.

Bubuli. — Hm! Ez baj.

Küprili. — Ugy-é? Hehehe!

Bubuli. — És még nevensz rajta?

Küprili. — Nekem nem baj, hát mért ne nevessek?

Bubuli. — Csak hogy még korán nevensz Küprili, és elárulod vele, hogy ellenségem vagy.

Küprili. — Semmit sem árulok el. Mert hogy ellenséged vagyok, azt úgy is tudod.

Bubuli. — Persze hogy tudom. Amilyen kormos a képed, olyan fekete a lelked. Más-különbön belátnád, hogy semmi okod a haragra ellenem.

Küprili. — Semmi okom? Hát nem én voltam a nagyvezér? És nem miattad degradált a felséges urunk hitvány bimbásivá és nem te foglaltad el a helyemet?

Bubuli. — Csupa tiszta szent igazság, de tehettem-é róla? Mikor hatalmas és kegyelmes urunk, a szultán ő felsége választanom engedett, hogy vagy nagyvezére leszek, vagy pedig a fejemet kegyesen le méltó-

tatik üttetem
tom . . .

Küprili. —

bölcsen va

a diszes

kurtábra

tat azon a

ből. Miér

silány gya

kodol itt

várhatok,

kedvében

Bubuli.

rátom. Ó

rá gondol

Küprili.

Mindjárt

Bubuli.

kormos k

zett a ha

hogy haj

elfogadta

színházáv

ügyes kó

jutalom r

végére is

meglátjul

mint a M

nem látó

hehehe!

tam, ho

Ahá! M

Palkó

ha ide

le az or

Tinka.

járunk .

Kósza

Nagy u

nagyon

gét és

Alázato

Menyus

Bubul

De te t

tatik üttetni: hát beláthatod, Küprili barátom . . .

Küprili. — Hehehe! Belátom, hogy nagyon bölcsen választottál és inkább ültél bele a diszes méltóságba, hogysem egy fejfel kurtábbra válj. De ez csöppet sem változtat azon a dolgon, hogy kiturtál a helyemből. Miért nem maradtál otthon, a ti silány gyaur országokban? Mit lábatlankodol itt mi nálunk? No, én különben várhatok, hehehe! Majd meglátjuk, milyen kedvében lesz ő felsége ma estére.

Bubuli. — Hiába örvendezel, Küprili barátom. Ő felsége meg lesz elégedve. Volt rá gondom. Itt a remek bábszínház.

Küprili. — Csak igaz legyen, hehehe. Mindjárt jelentem ő felségének. (El.)

Bubuli. — Azért mégis hiába nevensz, te kormos képű! Már tegnap este megérkezett a hajó és már megkaptam a jelentést, hogy hajdani kedves kenyeres pajtásom elfogadta a meghívásomat, eljött a bábszínházával. Az a Menyus mindig nagyon ügyes kópé volt s jól tudtam én, hogy bő jutalom reményében elvándorol akár a világ végére is. Hehehe, Küprili barátom; majd meglátjuk, ki nevet estére? Olyan csodát, mint a Menyus komám báb-színháza, még nem látott ez a bakafántos bülbüli szultán, hehehe! Csak jönne már! Megparancsoltam, hogy rögtön vezessék hozzám . . . Ahá! Már jönnek is.

Második jelenet.

Bubuli. Kósza. Tinka. Palkó.

Palkó (hátra szólva). Csak utánam . . . ha ide rendelték, hát csak nem harapják le az orrunkat!

Tinka. — De ha mégis talán rossz helyen járunk . . .

Kósza. — Van itt valaki, megkérdezzük. Nagy ur lehet, szörnyen peczkesen áll és nagyon cifra a köntöse. (Lekapja a süvegét és Bubuli felé közeledik, hajlongva.) Alázatosan bocsánatot kérek . . . én Kósza Menyus vagyok . . .

Bubuli (összefont karokkal állva). Tudom. De te tudod-e, ki előtt állsz?

Kósza. — Nincs szerencsém . . . az az . . .

Palkó (aki figyelmesen nézte Bubulit, nagyot kaczagva). Matyi bácsi! A Matyi bácsi! No, ez nagyszerű!

Tinka. — Csakugyan! A Matyi bácsi! (Mindketten Bubulinak a nyakába ugranak.)

Bubuli. — No, no, gyerekek! Meg ne fojtsatok!

Kósza. — Lehetséges-é? Te vagy az, Matyi, az én hajdani kompanistám? Hadd öleljelek meg!

Bubuli (megöleli). Nem bánom, de csak amikor senki sem látja. Megirtam neked, hogy én itt nem a hajdani Matyi komédiás vagyok, hanem Bubuli, a szultán ő felsége nagy-vezérje, ő felsége után a sziget első embere.

Kósza (Tinkával és Palkóval elfogódva hátrál.) Bocsánat, kegyelmes uram . . .

Bubuli. — No, régi kenyeres társaimmal szemben nem vagyok én kevély.

Kósza. — Ez már derék. Hát mondjad csak Matyi, hogy jutottál ilyen menkö nagy uraságra?

Bubuli. — Hja, komám, a szerencse! No meg ügyesség is kellett hozzá.

Tinka. — Igen, Matyi bácsi mindig abban a hirben állt, hogy a legügyesebb kókler.

Palkó. — Az ám! Ha senki sem tudta lehozni a kolbászt a beolajozott rud tetejéről, ő lehozta, föl tudott kapaszkodni. Emlékszik még, Matyi bácsi?

Kósza. — Elhallgattok, ti fittyfitty gyerkőczök? Már hallottátok, hogy nem Matyi bácsi, hanem Bubuli nagyvezér ő kegyelmessége.

Bubuli. — Ugy van; jó lesz rászoktatni a nyelveteket, ne hogy elszóljátok magatokat, mert akkor huszonöt botot kaptok a talpatokra.

Tinka. — De Matyi bá . . . jaj!

Kósza. — Jól van no, majd megtanuljátok. Mesélj tovább, kegyelmes Matyi komám.

Bubuli. — Hát úgy volt az, hogy mikor elváltam tőletek és a magam szakálára akartam folytatni a kóklerséget, czudar rosszul folyt a sorom. Hányódtam-vetődtem, eljutottam Fiumébe, de ott sem volt

szerencsém. Egy napon a tengerparton busulgattam és már azon tünődtem, hogy a tengerbe fojtom magamat . . .

Tinka. — Jaj!

Palkó. — Mit visitsz? Hisz ezt csak most mondja, de akkor nem tette meg.

Bubuli. Persze hogy nem, mert idején eszembe jutott, hogy a tenger vize nagyon sós . . .

Kósa. — Az igaz. Én is jobb szeretem a sós kiflit vagy a sós perezet.

Bubuli. — Helyes a gusztusod. Tehát én is meg gondoltam a dolgot és inkább belopóztam egy hajóra, mely épp indulásra készült. Ugy gondoltam, hogy mindegy, akár száraz-földön, akár vizen böjtölök, a hajó pedig elvihet valahová, ahol szerencsém akadhat. Elbujtam és csak akkor jöttem elő, mikor a hajó már messze künn járt a tengeren. No, nem mondhatom, hogy a hajó kapitánya tulságosan hasonlított volna a vendégszerető magyar urakhoz; inkább azzal biztatott, hogy ha meg nem fizetem a vitel-díjat, bedobát a tengerbe.

Kósa. — Ejnye, a goromba fráter!

Bubuli. — Az a! De végre meglágyult, mert a legénységet jól mulattattam mindenféle produkciókkal. Hát megtúrt a hajón, amíg ehhez a szigethez nem értünk. Itt aztán galléron fogott és kített a szárazra.

Tinka. — Ó, a kegyetlen!

Palkó. — Dehogy! Itt kezdődik a szerencse, ugy-e Matyi bácsi?

Bubuli. — Eltaláltad. Amint itt étlen-szomjan kószáltam, egyszerre csak egy nagy kertbe tévedtem. Egy árnyas fa alatt öreges urat láttam, akit egy fekete kókler mulattatott, csak hogy nem igen sikerült neki. Az öreg ur egyre azt mondogatta: »Hagyd el Küprili, ezt már ismerem! Ügyetlen vagy, Küprili.« Ekkor én hirtelen előgrottam és szó nélkül rákezdtam a legügyesebb produkcióimra. Nagyon tetszett a szultánnak — mert hát ő volt az — és egyszerre csak így szólt: »No, te ügyesebb vagy, mint Küprili. Mától fogva te vagy a nagyvezérem. Küprili, te a test-

őreim bimbásija leszel, a nagyvezíri turbánt pedig add át ennek a jeles férfinak.

Kósa. — No, ez hamar megvolt.

Bubuli. — Nagyon. Eleinte szabódtam, hogy nem értek én a nagyvezéri mesterséghez; de ő felsége kegyesen kijelentette, hogy vagy nagyvezér leszek, vagy leütteti a fejemet. Hát persze a nagyvezérséget választottam.

Tinka. — Okos ember Matyi bácsi! lógázva él.

Palkó. — Az ám! Most aztán ur is!

Bubuli. — Jaj dehogy, gyerekek! Nehéz mesterség a nagyvezérség.

Kósa. — No, én hiszem is. A vitézség soha sem volt legfényesebb erényed. Kókler is úgy lettél, hogy megszöktél a katonaságtól. Most meg vezér vagy.

Bubuli. — Dehogy vezér! Az jó volna. Vezir vagyok, ami annyit jelent, hogy teherhordó állat, aki minden gondot a vállára vesz.

Kósa. — Ahá, értem. Persze, persze; nagy gond az, mikor egy népet köll kormányozni.

Bubuli. — Az nem nagy sor. A mi alattvalóinknak az a legelső kötelességök, hogy boldogok és elégedettek legyenek. Aki panaszkodni mer, azt rögtön lekapatom a husz körmérről és ötvenet vágatok a talpára. Soha sem panaszkodik többé.

Kósa. — Ez már alapos kura!

Bubuli. — Nagyon alapos. De az a baj, hogy az ország gondja mellett földadatom még az is, hogy felséges uramat, a szultánt, reggeltől estig mulattassam. Egy ideig jól sikerült, de már kifogytam a tudományból s ő felsége panaszkodni kezd . . .

Palkó. — Hát ötvenet a talpára!

Bubuli. — Jaj de szívesen megtenném! Sajnos, nem lehet. Sőt az a bogara van ő felségének, hogy akivel nagyon elégedetlen, annak kurtán-furcsán, de rögtön leütteti a fejét.

Kósa. — Kellemetlen egy bogár!

Bubuli. — Nagyon csiklandós! És az az armányos Küprili egyre izgatja a szultánt ellenem. Köztünk maradt szó legyen, ő is csak olyan kókler komédiás, mint mi, csak

(Folytatása a 206. lapon.)

NAGY MÓD BAJA. (Lásd a 198. lapon.)

(Folytatás a 204. laphoz.)

hogy fekete. Dühös, hogy kiturtam az első polcra, szeretne vissza jutni a régi helyére, pedig most is nagyon diszes és tekintélyes állása van, szinte még hatalmasabb nálamnál.

Kósa. — Ugyan! Hát micsoda?

Bubuli. — A testőrség bimbója. Testőrség nincs ugyan, de Küprilinek mégis akad dolga, mert ha felséges szultánunk nagyon megharagszik valakire, hát a Küprili dolga, hogy a bűnösnek tüstént lenyisszantsa a fejét.

Tinka. — Juj! Borzasztó!

Palkó. — Jeles hivatal. Nálunk otthon bakónak hívják.

Bubuli. — Olyan forma. No's, mikor észre vettem, hogy Küprili barátomnak ma-holnap az én fejemmel akadhat dolga, eszembe jutott, hogy a te báb-színházad nagyon mulattatná a szultánt. Hát ide hivattalak s most tüstént meg köll kezdened a produkciókat, hogy jó kedvre derítsük ő felségét.

Tinka. — Jajáj! Csak hogy nem lehet ám!

Palkó. — Azt már elhegedülte szent Dávid!

Bubuli (haragosan.) Mit fecsegték?

Kósa. — Iagazat mondanak, kedves komám. Mikor ma kipakoltuk a ládát, azt találtuk, hogy a viasz-bábok mind elolvadtak az itteni nagy hőségben.

Bubuli (dühösen torkon ragadja Kószát és fojtogatja.) Gyilkos! Rabló! Haramia! Hát vesztetre jöttél ide?

Kósa (vergődve.) Jaj! Segítség!

Tinka (bele kapaszkodva Bubuliba.) De **Palkó** j Matyi bácsi! Kegyelmes Bubuli! Mi lelte? Meg ne fojtsa apánkat! Hát azért hívott ide?

Bubuli (elereszti Kószát, szomoruan.) Igaz, én hívtalak és ti nem tudhattátok, milyen meleg van itt.

Kósa. — Persze! Jégbe pakoltam volna a bábokat.

Bubuli (szomorú lemondással.) A jég is elolvadt volna . . . úgy mint most már nekem minden reményem elolvadt. Fölbiztattam a szultánt s ha be nem váltom az ígéretet, fejünket véteti mindkettőnknek!

Kósa (a fejéhez kap.) Köszönöm szépen. Csak a magadéval szolgálj, én a magamét nem adom. Nem azért hoztam ide, hogy Küprili urnak dolga akadjon.

Tinka. — Gondoljon ki valamit, Matyi bácsi . . .

Bubuli. — Nincs mentség! Végünk van!

Palkó. — Ej, dehogy van! Mondok én valamit.

Bubuli. — Ugyan mit mondhatnál te, te tacsó!

Kósa. — No, csak hallgassuk meg. Több esze van ennek a gyereknek, mint nekünk kettőnknek együtt véve.

Bubuli. — Az mindössze nem sok. No hát beszélj!

Palkó. — Nagyon egyszerű a dolog. Ez a bakafántos szultán nem ismeri a mi báb-jainkat. No's, hát én meg Tinka leszünk a bábok. Komédiázunk mi eleget. Tudunk olyan mereven állni, járni, mint ha dróton rángatnának.

Kósa. — Nagyszerű! Meg vagyunk mentve!

Bubuli (megöleli Palkót.) Remek ficzko vagy! Csak ezen a bajon essünk tul, penzióba megyek és téged foglak a nagyvezírségre ajánlani.

Palkó. — Köszönöm szépen, nem pályázok rá.

Bubuli. — Látom, csakugyan van eszed. De most szaporán dologra, mert a szultán minden pillanatban betoppanhat. Amot a sarokban előkészítettem a helyet a számotokra. Találtok ott mindenféle szerszámot, amire szükségetek lehet. Gyorsan bujjatok a függöny mögé . . . aztán ügyesek legyetek!

Tinka (Palkóval a függöny mögé megy.) Ne féljen semmit, Matyi bácsi! Meg lesz velünk elégedve.

(Vége következik.)

KI AZ ISKOLÁBÓL!

(Képpel a 200. lapon.)

HAJA haj,

De nagy zaj!

Futnak mind, amerre látnak —

Vége van a tanításnak.

Hogy s
Hogy v
Hé ti l
Csöndes
Tanító
Szünjő
Szép so
S hogy
Bizony
Kevés
Mint m
Egymás
Mint a
Rohan
Dob-há
Egy ne
Hol sz
Hol sz
Akasz
Ez vil
Mig a
A fiuk
Inkább
Holmi
Ez sir
Megbök
Egysz
Tanító
»Hé te
Ma itt
Tentát
Abból
Iskola
Kémén
Ez les
Ti vá
Elhül
És az
Térne
És ott

Benne
Azt s
Megke
Holna

Hogy szökellnek, hogy ugrálnak,
 Hogy visítanak, kiabálnak!
 Hé ti lányok, ti fiúk,
 Csöndesen, mert majd kijut!
 Tanító ur nem megintett,
 Szűnjön minden zavar, csin-tett?
 Szép sorjában távozzatok,
 S hogy vadul ne lármázzatok?
 Bizony hasztalan papolt,
 Kevés foganatja volt.
 Mint meg-amnyi apró sátán,
 Egymás fején, hegyin-hátán,
 Mint az indián sereg,
 Rohan ki a sok gyerek.
 Dob-hátolnak, lököldönek,
 Egy nagy csomóba verődnek.
 Hol szorongnak mint a csürhe,
 Hol szétfutnak mint az ürge,
 Akaszzkodnak, gáncsot vetnek —
 Ez világa a gyerekeknek!
 Mig a szegény kis leánykák
 A fiukat dehogy bántják!
 Inkább futnak szana-szerte,
 Holmi hős nyakon ne verje.
 Ez sir, amaz pityereg,
 Megbőkte egy vad gyerek.
 Egyszerre csak: »Csend legyen!
 Tanító ur megjelen.
 »Hé te Pista, Marcsi, Jani,
 Ma itten fogtok maradni!
 Tentát kaptok keveskét,
 Abból főztök leveskét.
 Iskola vendégi lesztek,
 Kéményben-sült rétest esztek.
 Ez lesz a ti torotok,
 Ti vásott improztorok!
 Elhülnek a kis legények —
 És az iskolába vissza
 Térnek Jani, Marcsi, Pista
 És ott koplalnak szegények.

*

Bennem rossz gyanu rejtődzik ...
 Azt sejttem: a heje-huja
 Megkezdődik,
 Holnap újra.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIV. köt. 11-dik számában közölt rejtett nevek megfejtése:

I. Jolán. — II. Csongrád.

Helyesen fejtették meg: Morzsányi Ella, Mayer Jolán, Molnár Ferencz, Bódy Ödön, Kozsereán Gergely, Sztányi Mariska, Hüttl Károly, Romeiser Jolán és Márta, Könyöki Ilona, Erneyi Anna, Jusztusz Hajnalka, Zettl Győző, Kocsis Margit, Márkus Paliké, Stancsa Miczi, Emike és Gyula (Kinek az írása? F. b.), Veisz Erzsike, Polgár Anna, Strinovich Lujza, Szarvady Jenő, Virág Boriska és Juliska, Fischer Flóriska és Ilonka, Máder testvérek, Klein Sándor, Nickel Jenő, Altstock Hugo, Bauer Henrik, Polinszky Marianna, Mihályi Juliska, Pilz Erika és Felice, Balogh Erzsike, Fried Ernő és Béla, Gyermeik Kálmán, Badics Gizi, Koch Nándor, Strobl Irénke, Emenet György (Dehogy haragszom! A figyelmeztetés nem haragnak, hanem jóindulatnak a jele. F. b.), ifj. Polnitzky Lajos, Tráxler Sándor, Mérey Ágosta, Szigeti testvérek, Kossaczky Gyula, Eysner Frigyes, Jablonszky Margit, Jeszenszky Ilona, Hampel Ferencz, Engelmann Jenő, Láner Nelli, Marsovszky Imre és Gyula, Pekáry Ilonka, Szepessy Géza, Pollák Karolina és Vilmos, Zakariás Sándor, Csiskó Anna, Esterházy Erzsébetke, Deutsch Emil, Werkner Albert, Lintner Fancsika, Ebeczky Gabriella, Csernovics Gyuri, Szakáll Paula, Bajay János, Graefl Paula és Márta, Murgu Jancsi, Zorkóczy Atala, Zmeskáll Istvánka, Boros Emmike, Granitz Manó és Ödön, Breszlauer Blanka, Bárdosy Valéria, Lőrinczy Mariska, Molnár Katicza, Okolicsányi Emilia, Bachrach Mátyás, Boér Sarolta és Lajoska, Spitzer Jolán és Fánika, Szikszai Eszti, Schwarzenberg Gizella, ifj. Némethy Károly, Magay Bertuska, Kégl Margit, Andrassy Ilonka, Just Kriszti és Ilona, Masjon Márta és Vili, Rezutsek Erzsike és Gyula, Kazy Livia, gróf Csáky Ilona, Matavovszky Gábor, Jiraszek Irénke, Krivány Dénes és János, Leszkay Miczi, Kálmán Erzsike, Schwarz István, Sztrakoniczky Laczika, Ljubibratic Lolika, Fried Mariska, Pessl Lipót, Janny Gizi, Komáromy Péter, Jülek Jani és Tihámér, Veres Gizike, Mándy Thyra, Götz Irén, Kozma testvérek, Záborszky Mariska és Dezső, Beck Ernő, Grerer Miklós (A vezetéknevet is ird alá. Most, véletlenül, másik levél is érkezett tőletek és ebből találtam ki, hogy te vagy az a »Miklós tanuló«. Máskülönb kima-radtál volna a névsorból. F. b.) Szlacsányi Gyula, Kácsér Ella, Koronthály Zoltán, Danielisz Jenő, Hollós László, Gere Gizella, Hein Irma és Etelka, Jurenák Ferencz, Sylvester Irma, Platthy Gyula, Irányi Pistika, Schaar Alfréd, Janzó Frida és Ferencz, Stamberger Mariska és Jolánka, Diemár Kálmán, Muntján Katinka és Béla, Horváth Kor-

nél, Benedek Dávid, Horváth Margitka, Flegmann Márta, Kovácsi Marcsi, Cséry Ilonka, Böhm Mór, Nékám István, Lipták Gyula, Klopstock Gyuri, ifj. Somogyi Zsigmond, Győry Sarolta, Dömök Erzsé és Jolánka, Pogány Auróra, Brandstein Etelka, Fekete Jenő, Péterfy Vilma, Ney Albin, Preisach Frida, Molnár Ilonka, Trebitsch Károly, Apor Pista, Waldmann Livia, Nagy Lenke és Ernő, Nyirő Boriska, Herczeg Ilona és Albert, Lehner Margit, Siklay Vera, Schwarz Magda, Gutmann H. Sándor, Hajnik Ilonka, Imre és Miklós.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Deutsch Emil*, *Érsek-Ujvárt*, kinek a jutalomkönyvet (*»Az új Köczos Pétis«*, pompás színes képes könyv, *Kozma Andor* verseivel) a kiadó-hivatal megküldi

*

A *»Kis Lap«* LIV. köt. 10-ik számában közölt *»Ábéczés feladvány«* sikerült kidolgozását még beküldték: Barkóczy György, Rezutsek Erzsike és Gyula, Masjon Márta és Vili, Just Kriszti és Ilona, Háy Irén és Juliska, Andrassy Ilonka, Kégl Margit.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szálbek Diodor. A *»Kis Lap«* csakis magyar nyelven jelen meg. — **Kaiser Margit.** A gyászos bár, de kedves küldeményen mélyen megilletődtem. — **Mándy Thyra.** Köszönöm meleg érdeklődésedet. A legrosszán szerencsésen átestem. — **Kálvin Erzsike.** Bajodon a kiadó-hivatal segít, ha megírod, melyik számra van szükséged. — **Pessl Lipót.** Felvilágosítottál de meg nem nyugtattál. — **Strobl Irénke.** Mentül előbb örvendeztes meg gyógyulásod jelével, a tintás irrással. A bekötési tábla végett (az árát a *»Kis Lap«*-nak csaknem minden száma közli ott a legvégén) fordulj a kiadó-hivatalhoz. — **Kramer testv.** Ha el van fogadva, csak a sorát várja. Hogy ez mikor lesz, meg nem mondhatom, mert előtte sok van kitűzve a közlésre. De hát a *»Kis Lap«*-ot ne tekintsetek a ti írási kedvetek gyakorló-terének. Csak kivételképen, ha valamely gyermeki közleményben a megjelenésre különösen méltót lelek, csak akkor juttatom nyilvánosságra. — **Hepp Ernő.** Leveled a kiadó- és nem a szerkesztői hivatalt illeti. Át is adtam s az majd megfelel óhajlásodnak. — **Nékám István.** A czim hasonlatossága tévesztett meg. Már most még egy darabig türtőztess magadat, míg sorát ejthetem. — **ifj. Buday Ákos.** Küldj bár minőt. A czeruzás írást csak beteg olvasómnak engedem meg. Hát te annak a Buday Ákosnak vagy a fiacskája, akihez kedves ifjúkori emlékek fűznek? Szívesen köszöntöm. — **Beck Ernő.** Régi tréfa az, kis öcsém! Rátér arra mindenki, főképen ha Ernő a neve. — **Andrassy Ilonka.** Mit is kérdeztél tőlem, Ilonkám? Ismételd meg, mert u. l. leveled valahol elveszett. — **Kégl**

Margit. Hála Istennek, úgy van, mint jó szivecskéd reményli és óhajtja. Csak azt fájjalom, hogy elmulasztottalak. — **Janzó testv.** Szándékosan hallgatom el, hogy az én kedves kis hiveim szeretet-ostromát kikerüljem. A ti jó kívánságaitok érdemenem fölötti bőségben hullanak rám a szt. karácsonyi ünnepek alkalmából. Nekem ez elég. — **Hollaky Ferencz.** Roszcsont Ferke vásott pajtástokat az ő édes anyja, Ida néni, utnak indította hozzám Budapestre, de a lurkó ide nem érkezett meg. Már most kérdezősködés indult meg minden fő- és közbe-eső állomáson, a kis haszontalan valljon hol bujkál? Még a héten ki kell annak derülnie. — **Szmrecsányi Imre.** Az a »nehéz« nagyon viszonylagos fogalom. Van, aki a könnyűt sem győzi, még soknak a fogas is csak egy fogára való. De hát lássam előbb! — **Cséry Ilonka.** Szereteted nyilvánítása engem nagy örömmel tölt el. Már most, hogy fölépültem, csak annál több kedvvel folytatom azt a munkámat, amely nekem a világon a legkedvesebb, t. i. a veletek való foglalkozást. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓ SZÍV.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: *Flam* Róbert 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!

F. b.

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

április-decemberi folyamára.

A FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük e hó végén lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A *»Kis Lap«* előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetési pénzek, legcélszerűbben postai utalványon, a *»Kis Lap«* kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek tere 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.

